

Five Nights at Freddy's

ZNETVOŘENÍ

SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY

xyz

Five Nights at Freddy 2: Znetvoření

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon

Five Nights at Freddy 2: Znetvoření – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Five Nights
at
Freddy's**

ZNETVOŘENÍ

**SCOTT CAWTHON
KIRA BREED-WRISLEY**

xyz

Five Nights at Freddy's 2: The Twisted Ones

Copyright © 2017 Scott Cawthon

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

Translation © Michaela Karavarakis, 2021

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7683-018-9

ISBN e-knihy 978-80-7683-023-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-024-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-022-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

KAPITOLA PRVNÍ

„Nevěřte svým očím.“

Doktorka Treadwellová přecházela sem a tam po vyvýšeném pódiu posluchárny.

Její kroky byly pomalé, pravidelné a měly téměř hypnotizující účinek.

„Oči vás klamou. Každý den zaplňují prázdná místa ve světě, který je přesycen smyslovými podněty.“ Na obrazovce za ní se objevil závrť způsobující snímek – detail geometrického obrazce. „A když říkám ‚přesycen smyslovými podněty‘, myslím to doslova. Každý okamžik, každou vteřinu dostávají vaše smysly mnohem víc informací, než kolik jsou schopné zpracovat. Vaše mysl je nucená si vybírat, kterým signálům bude věnovat pozornost. Dělá to na základě zkušeností a taky toho, co považuje za normální. Věci, které známe, můžeme – z valné většiny – ignorovat. Nejlépe to lze pozorovat na ztrátě citlivosti na pachy: při delším vystavení určité vůni ji váš nos prostě přestane vnímat. Tento jev možná uvítáte – záleží na hygienických návycích vašeho spolubydlícího.“

Třída se poslušně zasmála a pak zmlkla, když se na obrazovce objevil další snímek pestrobarevného obrazce.

Profesorka se usmála a pokračovala:

„Vaše mysl vytváří pohyb tam, kde není. Do obrazu si dosazuje barvy a linie na základě toho, co jste viděli a co byste podle jejich výpočtů *měli* vidět nyní.“ Na plátně nad jejich hlavami se zjevil další snímek. „Pokud by to nedělala, jediný pohled například na strom by pohltil veškerou vaši mentální energii, přičemž na nic dalšího už by vám nezbyl prostor. Abyste byli schopní v tomto světě fungovat, vaše mysl musí zaplňovat prázdná místa, vytvářet vlastní listy a větve stromu.“ Stovka per začala jako na povel šustit po papírech a posluchárnu zaplnil zvuk připomínající myši pelášící po podlaze.

„Proto když poprvé přijdete na nové místo, do neznámého domu například, ovládne vás pocit závratě. Vaše mysl toho musí vstřebat víc než obvykle. Maluje si plánek jednotlivých poschodí, vytváří paletu barev a všechny obrázky si ukládá, aby je později mohla využít. Abyste tím vyčerpávajícím procesem nemuseli procházet po každé znovu. Až se na tom samém místě ocitnete příště, už budete vědět, kde jste.“

„*Charlie!*“ Naléhavý hlas zašeptal její jméno jen pár centimetrů od jejího ucha. Charlie psala dál. Upřeně zírala na promítací plátno v čele posluchárny. Jak doktorka Treadwellová pokračovala ve výkladu, tempo její chůze se zrychlovalo a její paže občas vylétla směrem k plátnu, aby zdůraznila to, o čem právě mluvila. Její myšlenky však byly o krok napřed; Charlie už druhý den školy zjistila, že její profesorka robotiky se často zasekne uprostřed jedné věty, aby následně dokončila větu úplně jinou. Jako by si v duchu přelétla text celé své přednášky a nahlas se rozhodla přechíst jen tu a tam pár slov. Většinu jejích studentů to rozčilovalo, ale Charlie se to líbilo. Připomínalo jí to skládání puzzlí.

Obrazovka před nimi se opět změnila. Tentokrát se na ní objevila celá škála strojních součástí a schéma oka. „Toto musíte znovu vytvořit.“ Doktorka Treadwellová poodstoupila od snímku, aby se na něj podívala spolu se třídou. „Základní umělá inteligence je z velké míry o řízení senzorů. Nepočítejte s tím, že budete mít k dispozici mysl, která si umí věci sama vyfiltrovat. Musíte se naučit vytvářet programy rozeznávající základní tvary a zároveň schopné vyřadit informace, které nejsou důležité. Vy musíte pro svého robota udělat to, co pro vás dělá vaše mysl: vytvořit zjednodušený a přehledný systém shromažďování informací fungující na principu relevantnosti. Začneme tím, že se podíváme na pár příkladů rozeznávání základních tvarů.“

„Charlie,“ zasyčel opět ten hlas a Charlie podrážděně mávla propiskou směrem ke svému kamarádovi Artymu, který se jí nakláněl přes rameno. To gesto jí stálo chvíli soustředění a nabrala za výkladem profesorky zpoždění. Zrychlila tempo ve snaze nepřijít ani o slovo.

Papír před ní se plnil vzorečky, poznámkami vtěsnanými na samý okraj stránky, nákresy a schémata. Nechtěla na nic zapomenout; nejen na matematické rovnice, ale ani na to, co ji při tom napadalo. Kdyby dokázala spojit nová fakta s tím, co už věděla, uměla by si to všechno mnohem snáze zapamatovat. Cítila hlad po nových informacích, vzrušení, byla jako pes pod jídelním stolem prahnoucí po každém novém soustě.

Jeden kluk v přední lavici zvedl ruku, aby se na něco zeptal, a Charlie pocítila nával nevole. Teď bude muset celá třída čekat, zatímco Treadwellová se bude ve výkladu vracet zpátky a znovu vysvětlovat úplné banality.

Charlie nechala své myšlenky volně plynout a nepřítomně si do sešitu kreslila.

John tu bude – netrpělivě pohlédla na hodinky – za hodinu. *Řekla jsem mu, že se třeba ještě někdy uvidíme. To někdy je zřejmě dneska.* Ozval se jí zničehonic. „Mám cestu kolem,“ řekl a Charlie se ani neobtěžovala s otázkou, jak věděl, kde ji hledat. *Samozřejmě, že to ví.* Nebyl důvod se nepotkat a Charlie se přistihla, že se střídavě těší i bojí. Teď, zrovna když si na spodní okraj sešitu kreslila malé obdélníky, ucítila, jak se jí žaludek stáhl nervozitou. Připadalo jí, že se neviděli celá léta. Jindy jí ale naopak přišlo, že se viděli včera a že se ten rok mezitím ani neudál. Ale samozřejmě, že se udál, a pro Charlie se znovu všechno změnilo.

Začalo to v květnu, v den jejích osmnáctých narozenin. Tu noc měla poprvé ten sen. Na noční můry už byla zvyklá. Nejhorší chvíle jejího života, jež jako žluč vyvřely na povrch, ve zvrácených podobách vzpomínek, které byly dost strašné i samy o sobě. Každé ráno je uklidila hluboko do zadu své mysli a pevně je tam zamkla. Věděla, že ven se opět dostanou až s příchodem noci.

Tyhle sny ale byly jiné. Když se ráno probudila, byla fyzicky vyčerpaná: nejen unavená, ale celá rozlámaná a slabá. Její ruce byly ztuhlé a bolavé, jako by byly celé hodiny sevřené v pěsti. Ty nové sny nepřicházely každou noc, ale jakmile se tak stalo, zahnalý do pozadí její obvyklé noční můry a zcela nad nimi převzaly kontrolu. Bylo jedno, jestli zrovna utíkala a křičela o život nebo bezcílně bloumala plejádou nudných míst, jimiž se přes týden pohybovala. Najednou zničehonic vycítila jeho přítomnost: Sammy, její ztracený bratr-dvojče, byl blízko.

Cítila jeho přítomnost stejně jasně, jako si byla jistá tou *svou*, a až se jí do té chvíle zdálo o čemkoli, všechno v ten moment zmizelo – lidé, místa, světla, zvuky. Všechno se propadlo do temnoty, která ji najednou obklopovala a ve které ho hledala, volala jeho jméno. Nikdy jí neodpověděl. Klekla si na všechny čtyři a pohmatu zkoumala

prostor před sebou. Šestý smysl jí napovídal, kterým směrem se vydat. Najednou narazila na překážku, hladkou a studenou, kovovou. Nedokázala rozeznat její tvar, ale prudce do ní vrazila pěstí. Zadunělo to. „Sammy?“ zavolala a pěst jí vystřelila znovu. Postavila se a natáhla se co nejvýš, ve snaze odhadnout výšku toho hladkého povrchu, ale zdálo se, že se tyčí vysoko nad její hlavou. Znovu do něj začala bušit pěstmi, až je měla celé obolavělé. Křičela jméno svého bratra, až ochraptěla. Nakonec padla na zem a opřela se o ten studený kov, přitiskla k němu tvář a doufala, že na druhé straně uslyší aspoň šepot. Byl tam; to věděla tak jistě, jako by byl součástí jí samé.

V těch snech o jeho přítomnosti vůbec nepochybovala. A co bylo horší, když byla vzhůru, stejně určitě věděla, že její bratr tam není.

V srpnu se Charlie poprvé pohádala se svou tetou Jen. Do té doby si byly příliš vzdálené, aby mezi sebou měly spory. Charlie nikdy nepocitovala nutkání rebelovat, protože Jen nepředstavovala žádnou skutečnou autoritu. A Jen si nikdy nic z toho, co Charlie dělala, nebrala osobně. Nikdy jí nic nezakazovala, pokud to pro Charlie nebylo vyloženě nebezpečné. Ten den, když se k ní tehdy sedmiletá Charlie přistěhovala, jí teta jasně vysvětlila, že není náhradou za její rodiče. Teď už Charlie chápala, že to myslela jako výraz respektu, způsob, jak ji ujistit, že její otec nebude zapomenut a ona bude vždycky jeho dcerou. Tehdy to ale brala jako pokárání. Výtku. *Nečekej starostlivost. Nečekej lásku.* A podle toho se taky zařídila. Charlie u tety nestrádala. Vždycky měla co jíst a co na sebe, Jen ji naučila vařit, starat se o dům a taky to, jak vyjít s penězi a jak si opravit auto, když bylo potřeba. *Musíš být nezávislá, Charlie. Musíš být schopná postarat se sama o sebe. Musíš být silnější než – tady se zarazila, ale Charlie věděla, jak měla věta pokračovat. Silnější než tvůj otec.*

Zatřásla hlavou, jako by se snažila odehnat vlastní myšlenky.

„Děje se něco?“ zašeptal Arty vedle ní.

„Nic,“ odbyla ho. Perem opisovala na papíře stále dokola stejný obrazec: nahoru, do strany, dolů a zpátky. Rámeček na stránce černal víc a víc.

Když Charlie tetě oznámila, že se chystá zpátky do města Hurricane, její rysy ztvrdly a tvář zbledla.

„Proč bys to dělala?“ zeptala se mrazivě klidným hlasem. Charlie cítila, jak se jí rozbušilo srdce. *Protože tam jsem ho ztratila. Protože ho potřebuju víc než tebe.* Myšlenka na návrat v ní zrála už dlouho. S každým týdnem nabírala na síle a intenzitě, až se jednoho rána probudila s vědomím, že konečně dospěla k definitivnímu rozhodnutí.

„Jessica jde na univerzitu St. George,“ řekla tetě. „Začíná tam letní semestr, takže můžu bydlet u ní. Chci znovu vidět ten dům. Je toho pořád tolik, čemu nerozumím; mám zkrátka pocit..., že je to důležité,“ domluvila a nejistě pohlédla na Jen, jejíž oči – temně modré jako mramor – na ni upřeně hleděly.

Teta dlouho mlčela a pak jen řekla: „Ne.“

Ale proč ne? zeptala by se možná dřív Charlie. *Už jsi mi to jednou dovolila.* Ale po tom, co se stalo loni, když se s Jessicou a ostatními vrátila k Freddyemu a odhalila děsivou pravdu o vraždách v otcově staré pizzerii, se věci mezi ní a tetou změnily. Charlie se změnila. Teď proto opětovala její pohled s umíněnou paličatostí. „Už jsem se rozhodla,“ oznámila a snažila se, aby se jí přitom nechvěl hlas.

A pak to bouchlo.

Už si nepamatovala, která z nich začala křičet první, věděla jen, že ječela, až jí bolelo v krku, a chrlila na tetu jednu výčitku za druhou. Za všechna bezpráví, která jí kdy způsobila, a bolesti, kterým nedokázala zabránit. Jen taky křičela. Vždycky se prý snažila starat

se o Charlie, jak nejlíp uměla. Vždycky jí šlo jen o její dobro. Vzduchem létala slova, která měla Charlie zřejmě uklidnit, ale nějak se stalo, že působila přesně opačně.

„*Odcházím!*“ zaječela s definitivní platností Charlie. Vyrasila ke dveřím, ale Jen ji popadla za paži a strhla zpátky. Charlie se zapotácela, a kdyby se nezachytila kuchyňského stolu, skončila by na zemi. Jen se strnulým výrazem ve tváři pustila její ruku. Nastalo hrobové ticho a pak Charlie odešla.

Jako v transu si sbalila věci. Připadala si, jako by se ocitla v jiné realitě. V neskutečném paralelním světě. Pak nasedla do auta a odjela, aniž o svém odchodu komukoli řekla. Nikdo z jejích zdejších přátel jí nebyl extra blízký. Nikomu nedlužila vysvětlení.

Původně plánovala, že po příjezdu do města půjde do domu svého otce a zůstane tam dalších pár dní, než se Jessica nastěhuje na studentskou kolej. Jakmile se ale dostala blíž, něco ji zastavilo. *Já nemůžu*, pomyslela si. *Nikdy se tam nemůžu vrátit*. Zařadila zpátečku, zamířila ke škole v St. George a týden přespávala v autě.

Teprve když zaklepala na dveře pokoje a Jessica na ni zůstala užasle zírat, uvědomila si Charlie drobný detail – že své plány s kamarádkou nikdy nekonzultovala, i když stály a padaly na jejím rozhodnutí. Všechno Jessice pověděla a ona váhavě svolila, že může zůstat. Zbytek léta tak Charlie spala na podlaze pokoje na studentské koleji a ani s příchodem druhého semestru ji Jessica nepožádala, aby se sbalila.

„Je fajn mít tu někoho známého,“ řekla a Charlie ji – pro sebe dost netypicky – objala.

Škola Charlie nikdy moc nebavila. V hodinách nedávala příliš pozor, přesto lehce sbírala dobré známky. Nikdy o předmětech nepřemýšlela ve smyslu, jestli ji baví, nebo ne, ačkoli občas v ní nějaký profesor jiskru zájmu o své hodiny zažehl.

O tom, co bude dělat, až léto skončí, Charlie zatím moc neuvažovala. Když si ale jednoho dne znuděně listovala Jessičinou nabídkou kurzů pro další semestr, padl jí zrak na robotiku pro pokročilé a zaujalo ji to. Na začátku roku udělala přijímačky na několik škol, i když ve skutečnosti neměla v úmyslu jít na žádnou. St. George byla jednou z nich. A tak se teď vypravila na studijní oddělení a nedala se odbýt, dokud jí nedovolili se zapsat, ačkoli termín propásla o celé měsíce. *Je toho tolik, čemu nerozumím.* Charlie se chtěla učit a to, co potřebovala znát, bylo velmi specifické.

Samozřejmě existovaly věci, ve kterých se musela zdokonalit ještě předtím, než jí k užitku bude robotika. S matematikou neměla Charlie nikdy problémy. Byla pro ni spíš logickou hrou s jasně danými pravidly; udělali jste, co jste měli, a dostali jste výsledek. Ale nikdy to nebyla příliš zábavná hra.

Bavilo ji učit se nové postupy, ale člověk je pak musel dokola opakovat celé týdny nebo i měsíce, a to ji k smrti nudilo. Tak to fungovalo na střední.

Ale na první hodině matematiky na St. George se stalo něco zajímavého. Připadalo jí, jako by strávila roky stavěním cihel – pomalou a neúnavnou prací s maltou a zednickou lžící – najednou ji někdo donutil poodstoupit a řekl: „Tady, podívej na ten zámek, co jsi postavila. Teď si v něm můžeš hrát!“

„A to je pro dnešek všechno,“ řekla konečně profesorka Treadwellová. Charlie pohlédla na své poznámky a zjistila, že vůbec nepřestala kreslit perem po stránce. Vyryla černé linky skrz papír až na lavici. Nevzrušeně je setřela rukávem a pak otevřela desky, aby do nich zápisky z dnešní hodiny založila. Přes rameno jí nakouknul Arty. Charlie desky spěšně zaklapla, ale on měl dost času na to dobře si je prohlédnout.

„Co to je? Tajný kód? Abstraktní umění?“

„Jen matika,“ odsekla Charlie a desky strčila do tašky. Arty byl dobrák a svým způsobem byl roztomilý. Měl hezkou tvář, tmavé oči a vlnité hnědé vlasy, které si dělaly, co chtěly. S Charlie chodil na tři předměty z jejích celkových čtyř a od začátku semestru ji jako toulavé štěně všude následoval. Charlie ke svému překvapení zjistila, že jí to nevadí.

Jakmile vyšla z posluchárny, Arty zaujal své obvyklé místo po jejím boku.

„Tak rozhodla ses už ohledně toho projektu?“ zeptal se.

„Projektu?“ Charlie si matně vzpomínala, že Arty s ní chtěl pracovat na nějaké školní věci. Kývl a trpělivě čekal, až se jí rozsvítí.

„Už víš? Ten experiment z chemie? Myslel jsem, že bychom na tom mohli dělat spolu. S tvou hlavou a mou vizáží...“ zazubil se.

„No jo, to zní – musím se teď s někým sejít,“ vyhrkla náhle.

„Ty se nikdy s nikým nescházíš,“ namítl překvapeně Arty, ale hned se začervenal. „Tak jsem to nemyslel. Ne že by mi do toho něco bylo, ale kdo je to?“ Roztáhl tvář do širokého úsměvu.

„John,“ oznámila mu Charlie bez dalšího vysvětlování. Arty vypadal na moment schlíple, ale rychle se vzpamatoval.

„No jasně, samozřejmě. John. Dobrej týpek,“ pronesl napůl v žertu. Pozvedl obočí a čekal na detaily, ale od Charlie se žádných nedočkal.

„Nevěděl jsem, že s někým... že máš... ale v pohodě.“

Nasadil opatrně neutrální výraz. Charlie na něj překvapeně pohlédla.

Neměla v úmyslu naznačovat, že ona a John tvoří pár, ale nevěděla, jak ho opravit. Nemohla mu vysvětlit, čím pro ni John byl, aniž by mu neprozradila víc, než chtěla.

Beze slov kráčeli přes hlavní nádvoří, malé travnaté náměstí obklopené zděnými a betonovými budovami.

„Takže John je z tvého rodného města?“ prolomil konečně ticho Arty.

„Moje rodné město je odsud třicet minut cesty. St. George je prakticky jeho předměstím,“ namítla Charlie. „Ale jo, je z Hurricane.“ Arty chvíli vyčkával, pak se naklonil blíž a opatrně se rozhlédl, jako by se bál, že ho někdo uslyší.

„Vždycky jsem se tě chtěl zeptat,“ řekl.

Charlie na něj vyčerpaně pohlédla. *Nedělej to.*

„Je mi jasný, že se tě na to pořád někdo ptá, ale no tak – nemůžeš se divit, že jsem zvědavý. Ta věc s těmi vraždami – každý o tom tady mluví. A nejen tady. Všude. Pizza Freddyho Fazbeara –“

„Přestaň.“ Charliina tvář strnula a změnila se v nehybnou masku. Připadalo jí, jako by sebemenší pohyb svalů či vyjádření emoce vyžadovaly schopnosti, které byly nad její síly. I výraz v Artyho tváři se změnil. Jeho bezstarostný úsměv zvadl. Vypadal skoro vyděšeně. Charlie se kousla do rtu ve snaze přimět ho k pohybu.

„Byla jsem ještě malá, když se to stalo,“ řekla tiše. Arty rychle a polekaně přikývl. Charlie se přinutila k úsměvu. „Musím teď za Jessicou,“ zalhala. *Musím pryč od tebe.* Arty znovu přikývl, jako panenka s velkou hlavou na pružině. Otočila se a bez ohlednutí zamířila ke kolejím.

Charlie mžourala do slunce. Doléhaly na ni myšlenky na to, co se stalo minulý rok u Freddyho, útržky vzpomínek do ní dloubaly svými studenými ocelovými prsty. *Ten hák nahoře, přichystaný k útoku – bez možnosti úniku. Postava rýsující se za pódiem; zacinchaná červená srst jen chabě zakrývající kovovou kostru té vraždící bestie. Na kolenou v černočerné tmě na studené kachlíkové podlaze koupelny, a pak – ten obr, umělohmotné oči zářící skrz prasklinu, jedovaté výpary jeho mrtvolného dechu na její tváři.* A potom jiná, starší vzpomínka: *Myšlenka, která jí způsobovala tolik bolesti, že to*

nebyla schopná slovy ani vyjádřit, nepopsatelný smutek zadírající se jí do kostí, naplňující ji až po okraj. Ona a Sammy, její druhé já, její bratr-dvojče, hráli své tiché hry v bezpečí šatníku mezi rozvěšenými kostýmy. Pak se ve dveřích objevila postava s pohledem upřeným na ně. A pak Sammy zmizel a svět poprvé skončil.

Charlie se ocitla před svým pokojem na studentské koleji, téměř jako by ani nevěděla jak. Pomalu vyndala z kapsy klíče a odemkla. Světla nesvítila, Jessica byla pořád na hodině. Charlie za sebou zabouchla a dvakrát se ujistila, že jsou dveře zavřené. Opřela se o ně a zhluboka vydechla. *Tohle měla za sebou.* Rázně se narovнала a rozsvítila stropní žárovku, která pokoj zalila ostrým světlem. Hodiny vedle postele prozrazovaly, že do příjezdu Johna jí zbývá něco kolem hodiny – dost času na to věnovat se svému projektu.

Po prvním týdnu společného soužití se Charlie a Jessica rozhodly rozdělit pokoj malířskou páskou. Jessica to navrhla napůl v žertu, prý to viděla ve filmu, ale Charlie se zašklebila a pomohla jí místnost přeměřit. Věděla, jak moc se Jessica snaží udržet její binec na druhé straně pokoje. Výsledkem byla ložnice typu „před a po“ jako z reklamních fotek nabízejících buď úklid domácnosti, nebo atomovou zbraň. Záleželo, na kterou stranu jste se podívali dřív.

Povlak na polštář na Charliině stole přikrýval dva objekty nezřetelného tvaru. Popošla blíž, sundala ho, opatrně ho složila a položila na židli. Pohlédla na svůj projekt.

„Ahoj,“ řekla něžně.

Na kovových konstrukcích, připojené ke kusu desky, stály dva robotické obličejce. Jejich neostře rysy připomínaly tváře starých soch obroušené deštěm, nebo naopak sochy nové, ještě plně nevytesané. Byly vyrobené z ohebného plastu, ale vzadu měly místo lebky změř kabelů, mikročipů a drátů.

Charlie se k nim sklonila a pozorně prohlédla každý milimetr jejich povrchu, aby se ujistila, že všechno je tak, jak to nechala. Zmáčkla nenápadný černý vypínač a zablikala na ni malá světla; drobné chladičí ventilátory se rozvrčely.

Tváře se nepohnuly hned, i když k určité změně došlo. Neostré rysy nabyly výrazu. Jejich slepé oči se neotočily k Charlie; pohledly na sebe navzájem.

„Ty,“ řekla první tvář. Její rty se při vyslovení slabiky hýbaly, ale nerozevřely se.

Ani nemohly.

„Já,“ promluvila druhá tvář a doprovodila to slovo stejně nepatrným křečovitým pohybem.

„Ty jsi,“ řekla první tvář.

„Já jsem?“ odpověděla jí druhá.

Charlie je sledovala s rukou přes pusu. Ze strachu, aby je nevyrušila, ani nedýchala. Čekala, ale konverzace tímto zjevně skončila a obě tváře na sebe teď němě zíraly. *Nekoukají na sebe, nemůžou vidět*, připomněla si Charlie. Vypnula je a otočila desku tak, aby jim mohla nahlédnout do hlav. Vsunula dovnitř ruku a hýbla s jedním drátem.

V zámku zaharašil klíč a Charlie polekaně nadskočila. Popadla povlak na polštář a hodila ho přes tváře přesně ve chvíli, kdy její spolubydlící vstoupila do pokoje. Jessica se zastavila ve dveřích a zašklebila se.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Co?“ odpověděla Charlie nevinně.

„No tak, vím, že jsi pracovala na té věci, kterou mi nikdy nechceš ukázat.“ Upustila batoh a teatrálně se skácela na postel. „Řeknu ti, jsem hotová,“ oznámila. Charlie se zasmála a Jessica se podepřela o lokty. „No tak, mluv se mnou,“ pobídla ji. „Co ty a John?“

Charlie se posadila naproti na svou postel. I když byly obě úplně jiné, byla ráda, že takovou kamarádku má. Jessica byla chytrá a laskavá a Charlie jí pořád trochu záviděla lehkost, s jakou proplouvala světem. Poslední dobou ale měla pocit, jako by trocha toho životního optimismu přešla i na ni. Možná, že být Jessičinou kamarádkou znamenalo vstřebat i část jejího sebevědomí.

„Ještě jsem se s ním neviděla. Musím odejít za...“ Podívala se na hodiny visící za Jessicou. „Patnáct minut.“

„Těšíš se?“ zeptala se Jessica.

Charlie pokrčila rameny. „Myslím, že jo.“

Jessica se zasmála. „Nejsi si jistá?“

„Ale jo, těším se,“ připustila Charlie. „Jen... už je to dlouho, co jsme se viděli naposledy.“

„Ne zas tak dlouho,“ namítla Jessica. Pak se zamyslela. „I když vlastně docela jo. Všechno se od té doby tak změnilo.“

Charlie si odkašlala. „Takže opravdu toužíš po tom, vidět můj projekt?“ zeptala se kamarádky, až ji to samotnou překvapilo.

„Ano!“ vykřikla Jessica a vyskočila z postele. Následovala Charlie k jejímu stolu. Charlie zapnula vypínač a gestem kouzelníka strhla povlak na polštář. Jessica vydechla a o krok couvla. „Co to je?“ zeptala se opatrně. Než jí Charlie stihla odpovědět, první z obličejů promluvil.

„Já,“ řekl.

„Ty,“ odpověděl ten druhý a pak oba zase ztichli. Charlie pohlédla na Jessicu. Měla napjatý výraz, jako by se snažila něco skrýt.

„Já,“ promluvil druhý obličej.

Charlie je honem vypnula. „Proč se tak tváříš?“ zeptala se.

Jessica se zhluboka nadechla a pak se na ni usmála. „Ještě jsem neobědvala, to je celé,“ odpověděla, ale něco v jejich očích se změnilo.

Jessica sledovala, s jakou láskou Charlie obě tváře zase přikryla – jako by ke spánku ukládala dítě.

Nervózně se rozhlédla po pokoji.

Charliina polovina byla v katastrofálním stavu: všude se válelo oblečení a knihy a mezi tím dráty, součástky do počítače, nářadí, šrouby a kusy plastu a kovu, které Jessica nedokázala pojmenovat. Všechno zpřeházené, bez ladu a skladu. Tohle nebyl jen nepořádek, tohle byl naprostý chaos, ve kterém jste mohli cokoli ztratit. Nebo taky schovat, napadlo ji a vzápětí se za tu myšlenku zastyděla. Otočila se zpátky k Charlie.

„Programuješ je, aby dělaly... co přesně?“ zeptala se a Charlie se pyšně usmála.

„Neprogramuju je k žádné konkrétní činnosti. Pomáhám jim, aby se dokázaly samy učit.“

„Samozřejmě, to je přece jasné,“ odvětila Jessica pomalu. Něco přitom upoutalo její pozornost; z hromady špinavého prádla vykuoval pár lesklých plastových očí a dlouhé svěšené uši.

„Hej, nikdy jsem si nevšimla, že sis s sebou přinesla Theodora!“ zvolala, potěšená faktem, že si vzpomněla na jméno Charliiny oblíbené hračky z dětství. Než Charlie stačila něco říct, popadla Jessica robotického králíčka za uši – a zvedla jenom jeho hlavu.

Jessica vyjekla a upustila ji. Rukou si zakryla pusou.

„Promiň!“ vyhrkla Charlie a rychle sebrala králíkovu hlavu z podlahy. „Rozebrala jsem ho, abych viděla, jak funguje. Některé jeho části jsem použila na svůj projekt,“ mávla směrem ke stolu.

„Ach tak,“ hlesla Jessica a snažila se skrýt své zděšení. Letmo se rozhlédla a najednou si uvědomila, že části králíčkova těla se válí všude po pokoji. Bílý chomáček plyše z ocásku ležel na Charliině polštáři, noha visela z lustru nad stolem. Torzo jeho tělčka se povalovalo až v rohu místnosti. Pohlédla na kulatou dobrosrdečnou tvář

své kamarádky orámovanou hnědými vlnitými vlasy na ramena. Na dlouhou chvíli zavřela oči.

Ach, Charlie, co je to s tebou?

„Jessico?“ ozvala se Charlie. Její spolubydlící měla zavřené oči a v obličeji bolestný výraz. „Jessico?“ Tentokrát oči otevřela a jakoby nic roztáhla ústa do jasného, zářivého úsměvu. Instantní štěstí, jako když otočíte kohoutkem. Bylo to poněkud znepokojující, ale Charlie už si zvykla.

Jessica několikrát prudce zamrkala, jako by právě restartovala svůj mozek. „Takže ty jsi ze setkání s Johnem nervózní?“ zeptala se. Charlie o tom chvíli přemýšlela.

„Ne. Nakonec, proč bych měla? Jde přece o Johna, že jo?“ Charlie se pokusila o ležérní tón, ale pak to vzdala. „Jessico, já nevím, o čem mluvit!“ vypadlo z ní náhle.

„Jak to myslíš?“

„Nevím, o čem s *ním* mám mluvit!“ upřesnila Charlie. „Když nenajdeme žádné jiné téma k hovoru, začneme se bavit o tom..., co se stalo loni. A to já prostě nemůžu.“

„Chápu.“ Jessica se zamyslela. „Možná o tom sám nezačne,“ dodala.

Charlie si povzdechla a toužebně pohlédla zpátky na zakrytý experiment na stole. „Ale samozřejmě, že začne. To je to jediné, co máme společné.“ Ztěžka dosedla na postel.

„Charlie, nemusíš mluvit o ničem, o čem nechceš,“ řekla Jessica jemně. „Vždycky můžeš tu schůzku zrušit, ale nemyslím si, že John tě bude chtít přivést do úzkých. Záleží mu na tobě. Pochybuju, že mu leží na srdci to, co se stalo v Hurricane.“

„Co *tím* myslíš?“

„Jen že...“ Jessica opatrně odsunula hromádku špinavého prádla, přisedla si k Charlie a položila jí ruku na koleno.

„Možná je načase, abyste se *oba* posunuli dál, nechali minulost minulostí. A myslím, že John se přesně o to snaží.“

Charlie odvrátila zrak a chvíli němě zírala na Theodorovu hlavu na podlaze, na jeho tvář zabořenou do země. *Myslíš jako začít znovu? Ale jak?*

Jessičin hlas změkl. „Tvůj život se nemůže donekonečna točit jen kolem toho.“

„Já vím,“ povzdechla si Charlie. Rozhodla se změnit téma hovoru. „Co škola? Jaká byla hodina?“ zeptala se a utřela si oči. V duchu doufala, že to Jessice dojde.

„Úžasná.“ Její kamarádka se postavila a začala se protahovat. Ohnula se v pase a prsty se dotkla špiček u nohou, což dopřálo Charlie dost času na to, aby se dala dohromady. Když se Jessica narovнала, byla Charlie opět tou usměvavou spolubydlící, jakou znala. „Věděla jsi, že rašelina dokáže uchovávat mrtvá těla čerstvá? Že z nich vlastně udělá mumie?“

Charlie nakrčila nos. „Teď už to vím. Takže tohle budeš dělat, až dostuduješ? Prolézat rašeliněště a pátrat po mrtvolách?“

Jessica pokrčila rameny. „Možná.“

„Fajn. Jako dárek k promoci ode mě dostaneš skafandr,“ zavtipkovala Charlie. Podívala se na hodinky. „Už musím jít! Mysli na mě.“ Rukama si učísla vlasy a zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle na dveřích. „Vypadám děsně.“

„Vypadáš skvěle,“ ujistila ji Jessica a povzbudivě na kamarádku kývla.

„Začala jsem dělat sedy lehy,“ prohodila zničehonic Charlie.

„Cože jsi?“

„Ale nic, zapomeň na to.“ Charlie popadla batoh a vyrazila ke dveřím.

„Dej si záležet! Ať je z tebe paf!“ zavolala za ní Jessica.

„To nevím, co znamená!“ stačila ještě odpovědět Charlie a dveře se za ní zabouchly.

Všimla si ho ve chvíli, kdy se přiblížila k hlavnímu vchodu studentských kolejí. John se opíral o zeď a četl si knížku. Stejně rozčepýřené hnědé háro, jaké si pamatovala, ale oblečený byl o trochu ležérněji, než když ho viděla naposledy; měl na sobě džíny a modré tričko.

„John!“ zvolala bez váhání. Obavy ze setkání se rozplynuly v momentu, kdy ho spatřila. John odložil knížku, doširoka se usmál a vyrazil jejím směrem.

„Ahoj, Charlie,“ řekl. Chvíli tam jen tak nemotorně stáli a pak Charlie roztáhla paže, aby ho objala. Na okamžik ji pevně sevřel v náručí a potom ji rychle pustil.

„Jsi vyšší,“ řekla s hranou dotčeností a John se zasmál.

„Jsem,“ připustil a pozorně si ji prohlédl. „Zato ty vypadáš pořád stejně,“ rozpačitě se usmál.

„Mám kratší vlasy,“ namítla Charlie a na důkaz si je prohrábla prsty.

„No jo!“ poznamenal. „Sluší ti to. Chtěl jsem jen říct, že ses moc nezměnila. Vlastně skoro vůbec.“

„Začala jsem dělat sedy lehy,“ poznamenala Charlie s pocitem vzrůstající paniky.

„Co prosím?“ John se zatvářil zmateně.

„Nic. Nemáš hlad?“ zeptala se Charlie. „Mám asi šedesát minut, než mi začne další hodina. Můžu si dát burgera. Kousek odsud je kantýna.“

„To zní skvěle,“ přikývl John. Charlie ukázala na opačný konec prostranství.

„Tudy, pojd.“

„Tak co tady děláš?“ zeptala se Charlie, když se s plnými tácy posadili ke stolu. „Promiň,“ dodala, „nevyznělo to neslušně?“

„Vůbec ne, i když nezlobil bych se ani za: ‚Johne, jaké drahé příležitosti vděčím za toto šťastné setkání?‘“

„Jo, to zní přesně jako já,“ utrousila Charlie. „Ale vážně, co tu děláš?“

„Dostal jsem tu práci.“

„V St. George?“ zeptala se. „Proč?“

„Vlastně v Hurricane,“ přiznal trochu v rozpacích.

„Ty nestuduješ?“ zeptala se.

John zrudl a na chvíli sklopil oči do talíře před sebou. „Chtěl jsem, ale... je to docela hodně peněz za to, že čteš knížky. Průkaz do knihovny je zadarmo, víš? Můj bratranec mi sehnal práci na stavbě a psaní se věnuju ve volném čase. Říkal jsem si, že když už budu umělcem, nemusím být aspoň umělcem s prázdným žaludkem.“ Na důkaz svých slov se zakousl do hamburgeru a Charlie se zašklebila.

„Ale proč tady?“ trvala na svém a John, který měl právě plnou pusku, zvedl prst.

„Ta bouře,“ řekl, když dožvýkal. Charlie přikývla. Ničivá smršť přírodních živlů se prohnala skrz Hurricane chvílí předtím, než se Charlie přestěhovala do St. George, a lidi o ní stále mluvili jako o Bouři s velkým B.

Nebyla to ta nejhorší přírodní katastrofa, jakou Hurricane kdy zažil, ale měla k tomu blízko. Tornádo se objevilo zničehonic a děsivou silou se hnalo skrz město, která mu stála v cestě. Zvedalo domy, jako by to byly papírové krabičky, zatímco jiné nechávalo nedotčené. V St. George k velkým škodám nedošlo, zato Hurricane to schytl o poznání hůř.

„Je to hodně špatné?“ zeptala se Charlie nenučeně.

„Copak jsi tam nebyla?“ odpověděl nevěřičně John a tentokrát to byla Charlie, kdo provinile uhnul pohledem. Zavrtěla hlavou.

„Někde jo,“ řekl. „Hlavně na okrajích města. Charlie... Myslel jsem, že ses tam byla podívat.“ Kousl se do rtu.

„Co?“ Něco ve výrazu jeho tváře ji zneklidnilo.

„Dům tvého táty byl jedním z těch, které tornádo zasáhlo,“ řekl John.

„Ach.“ Charlie měla pocit, že se jí na prsou usadil těžký, tvrdý balvan. „To jsem nevěděla.“

„Vážně ses tam ani nezastavila, abys to zkontrolovala?“

„Nenapadlo mě to,“ zalhala Charlie. *To není pravda.* Vrátit se zpátky do otcova domu ji napadlo snad tisíckrát. Nikdy si ale nepomyslela, že ho mohla poničit bouře. V její mysli měl auru nedotknutelnosti. Vždycky tu bude stát přesně takový, jaký ho otec opustil. Zavřela oči a představila si ho. Zchátralé přední schody, ale dům sám o sobě jako nedobytná pevnost na věky střežící to, co se skrývalo uvnitř. „Je... je pryč?“ hlesla Charlie.

„Ne,“ rychle odpověděl John. „Pořád stojí, ale je poškozený. Nevím, jak moc; jen jsem projížděl kolem. Nechtěl jsem tam jít bez tebe.“

Charlie přikývla, ale poslouchala jen napůl. Najednou si připadala na míle vzdálená. Viděla Johna, slyšela ho, ale mezi nimi jako náhle vyrostla neprostupná stěna. Stejná stěna, která ji oddělovala od celého světa, od všeho kromě toho domu.

„Myslel jsem... Copak ti teta neřekla, co se stalo?“ zeptal se John.

„Už musím na hodinu,“ odpověděla Charlie. „Tam,“ neurčitě naznačila směr.

„Charlie, jsi v pořádku?“ Nepodívala se na něj a on položil svou ruku na tu její. Ani pak na něj nedokázala pohlédnout. Nechtěla, aby viděl její tvář.

„V pořádku,“ zopakovala, vyvlékla svou ruku zpod té jeho a otrásla se, jako by se snažila něčeho zbavit. „Měla jsem narozeniny,“ prohodila a konečně byla schopná zvednout k němu oči.

„Mrzí mě, že jsem je propásl,“ zareagoval John.

„Ne, ne, tak jsem to...“ Naklonila hlavu na stranu. „Pamatuješ, že jsem měla bratra? Dvojče?“

„Cože?“ John vypadal na chvíli zmateně. „Samozřejmě, že pamatuju. Promiň, Charlie, to proto jsi zmínila svoje narozeniny?“ Potřásla hlavou. John jí znovu nabídl svou ruku a tentokrát ho za ni vzala. V jeho palci cítila pulzovat krev.

„Od té chvíle, co jsme opustili Hurricane... Víš, jak se říká, že dvojčata mají mezi sebou určité pouto?“

„Jistě.“

„Od chvíle, kdy jsme odtamtud odjeli – od chvíle, kdy jsem zjistila, že existoval –, jsem měla pocit, jako kdyby byl se mnou. Víím, že nebyl. Je mrtvý. Ale celý ten rok jsem si připadala, že už nejsem sama.“

„Ale Charlie,“ John jí stiskl ruku, „víš přece, že nejsi sama.“

„Myslím jako *doopravdy* sama. Jako bych měla druhé já; někoho, kdo je mou součástí a je vždycky se mnou. Mívala jsem tyhle pocity občas i dřív, ale nevěnovala jsem jim zvláštní pozornost. Netušila jsem, že něco znamenají. A pak, když jsem se dozvěděla pravdu a všechny ty vzpomínky se mi začaly vracet – Johne, cítila jsem se najednou úplně takovým způsobem, který ani nedokážu popsat.“ Její oči se začaly plnit slzami a ona musela vyvléct svou ruku zpod té jeho, aby si je otřela.

„No tak,“ pronesl John jemně. „To bude dobrý. Jsem rád, Charlie, že něco takového máš.“

„Právě že ne, to je to. Už to nemám!“ Jejich pohledy se setkaly a v jejím se zračila prosebná snaha o to, aby se pokusil pochopit, co se mu tak neobratně snaží říct. „Zmizel. A s ním i pocit té úplnosti.“

„Co?“

„Stalo se to na moje narozeniny. Probudila jsem se a najednou jsem se cítila –“ Povzdechla si. Nedokázala najít slovo, které by to přesně vystihlo.

„Sama?“ navrhl John.

„Neúplná.“ Zhluboka se nadechla. „Ale není to jen pocit ztráty. Je to... je to, jako by byl někde zavřený. Mívám sny, ve kterých *vím*, že je na druhé straně něčeho. Je tak blízko, ale nedokáže se dostat ven. Jako kdyby byl uvnitř nějaké krabice. Nebo možná jsem uvnitř té krabice já. Nejsem si jistá.“

John na ni chvíli němě zíral. Než ho napadlo, co na to říct, Charlie se zničehonic postavila.

„Už musím jít.“

„Jsi si jistá? Nic jsi nesnědla,“ namítl.

„Promiň –“ Zarazila se. „Moc ráda jsem tě zase viděla, Johne.“ Na moment zaváhala, ale pak se otočila rozhodnutá odejít a už se neotočit. Věděla, že ho zklamala.

„Charlie, nešla bys se mnou večer někam?“ Jeho hlas zněl nepřirozeně, ale jeho oči byly vlídné.

„Jasně, to by bylo prima,“ odpovíděla a tvář se jí rozjasnila. „Nemusíš ale zítra zpátky do práce?“

„Je to jenom půlhodinka cesty,“ trval na svém. Odkášlal si. „Myslel jsem jako, jestli si se mnou nechceš *vyjít*?“

„Vždyť říkám, že ano,“ zopakovala lehce podrážděně Charlie.

John si povzdechl. „Myslím jako na rande, Charlie.“

„Ach tak.“ Charlie na něj chvíli zírala. „Rande.“ *Nemusíš dělat nic, co nechceš.* V hlavě jí rezonovala Jessičina slova. A přece... najednou si uvědomila, že se usmívá.

„No... dobře. Jasně, rande. Tak jo. Můžem jít třeba do kina?“ navrhla. Matně si pamatovala, že tam lidi na rande chodí.